

Krassen van een Gooise kijker: Verzamelende reisgenoten

Vogelaars en hun studieobject hebben veel met elkaar gemeen. Er zijn trekvogelaars die veel reizen, zwerfvogelaars, overwintelaars en standvogelaars. Van overzomerende vogelaars heb ik nooit gehoord, tenzij we daar mensen bij betrekken die de hele zomer in hun zomerhuisje of caravan bivakkeren. Opvallend is dat veel van hen aan verzamelwoede lijden en als Gaaïen tijdens hun reizen rondstruinen op zoek naar iets dat van hun gading is. Het zal wel in onze genen zitten en iets met onze voorouders te maken hebben die voedsel sprokkelend wisten te overleven.

Tot de categorie trekvogelaars onder de reisgenoten behoorde Tom. Over wat met hem werd beleefd, is bijna een boek te schrijven. Hij was planter geweest in de Oost, nu Indonesië. Dat was goed te merken tijdens de tochten die we maakten. Hij had overal personeel voor en kon nog geen ei bakken. Na de onafhankelijkheidsverklaring vertrok hij naar de West, waar hij in Suriname bedrijfsleider was op een suikerplantage. Daar leefde hij zijn verzamelwoede uit door met stofhagel vogels te schieten voor de balgenverzameling van een ornitholoog. Terug in Nederland bleef hij een beetje in die sfeer hangen, want hij werd vogelkundig assistent van een professor die zich met 'schadelijke' vogels bezighield. Tom werd een standvogel, die later kenmerken van een middellange afstandtrekker begon te vertonen. Dit gedrag uitte zich in nogal wat trips met vogelmaatjes door Europa en zo kwam hij ook een keer in Spanje terecht. De spanjolen vonden het maar een wonderlijke vogel. Met zijn baard, flodderige groene hoedje, NATO legerjack en daaronder zijn onafscheidelijke knickerbocker, die hij zelfs droeg bij tropische temperaturen, zag hij eruit als de Spaanse versie van Paulus de Boskabouter. Je zag ze gniffelen en ze noemden hem 'el professoro' als hij met zijn pikhouweel bezig was op de rotsen in te hakken. Het was geen archeologische arbeid, maar een poging om distels en andere planten te pakken te krijgen voor zijn tuin. Het was een echte Prikkebeen, die ook nog eens zaden overal vandaan meesleepte. Die moesten gedroogd worden en door zijn onhandigheid verliep dit niet altijd zoals hij wenste. Wie legt er nu zaden

op een motorkap van een auto. De wind wist er wel weg mee.

Door zijn hoge leeftijd ontbrak Tom al heel wat jaren op de trips. Onlangs is hij uitgevlogen en op reis gegaan naar de eeuwige jachtvelden en behoort nu tot de lange afstandtrekkers, die er toe veroordeeld zijn op de plaats van bestemming standvogelaar te worden. Het is te hopen dat hij zich op zijn nieuwe plek thuis voelt.

Een andere plantenverzamelende reisgenoot die in ons vogelende gezelschap verzeild was geraakt had het beter bekeken. Bijeengegaarde tropische vruchten ontdeed hij op zijn hotelkamer van hun omhulsel. Auke, die als kamergenoot bij hem was ingedeeld kreeg er wat van. "Het lijkt daar wel een slachthuis", zo was eens zijn zuinige commentaar.

Gerlof zocht op een nog lager niveau en verzamelde zand. Overal liep hij met buisjes rond en hij moet inmiddels vele honderden kilo's overal van de wereld vandaan gesleept hebben. Die verkreeg hij van de meest vreemde plekken en om daar te komen had hij een heel slimme strategie ontwikkeld. Op reis zocht hij voortdurend contact met andere reizigers. Op een innemende manier wist hij het voor elkaar te krijgen dat hij uitgenodigd werd en wel op zo'n wijze dat de gastheren ook nog voor zijn reiskosten opdraaiden. Zijn grootste stunt tot nu toe was een vlucht naar de Falklands met een jachtvlieger, die daar tijdens de oorlog gevochten had. Zo lopen er nog wel meer van die reisgenoten rond; zoals de vogelkoppensnellers, -poten, en -verenverzamelaars. Het zijn er teveel om hier de revue te laten passeren. Samen vormen zij op hun beurt ook een bonte verzameling.

Penlijster